

Седемтѣ работи.

(приказка)

Както и да се нагажда човѣкъ, седемъ работи изведнажъ не ще извърши! А на селенина все се струваше, че жената не върши работа, а прѣзъ цѣлия день само стои въ стаята и се разхожда изъ двора. Ето, тѣй рече да ѝ се поскара:

— Какво ти, лоша бабо, само се разхождашъ, а работата тѣй си и стои, не се помръдва?

Разсърди се бабата и му каза:

— Бихъ те погледнала, такъвъ никаквикъ, по бърже ли съ моята бабя работа ще се справишъ?

За нейнитѣ думи здраво се улови селенина.

— Добрѣ—каза тѣй—трѣгвай утрѣ вмѣсто мене да орешъ, пѣкъ азъ ще остана да шѣтамъ.

Ето, погледни слѣдъ това, какъ азъ ще се управлявамъ и безъ тебе!

На сутрината почна жената да се готви за кѣра, и тѣй каза на мъжа си:

— Слушай, мъжо. Трѣбва да се смели брашно на ромела, слѣдъ това да се замеси кваса. За обѣдъ да натъкмишъ госбата. Па гледай, тукъ вранитѣ сж такива разбойници, че Боже упазѣ! — ако сегисъ-тогисъ не понаглеждашъ на двора, вижъ че отнесли нѣкое пиленце. Така че ти — трѣбва—нетрѣбва поизлѣзвай на двора, кое какъ да поизплашвашъ вранитѣ!

— Хубаво—каза мъжътъ— само това ли е всичката работа?

— Не,—отговори жената—прѣнеси прѣстъ изъ ямата и я разбъркай; а като я огазишъ,—измажи подъ пещъта, тамъ съвсѣмъ се е изкъртило.

— Е, само това ли е? — пита мъжътъ, а самъ стои зълъ прѣзълъ.